

Súd: Správny súd v Bratislave
Spisová značka: BA-6S/49/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1018200425
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 03. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Lucia Tóth
ECLI: ECLI:SK:SpSBA:2024:1018200425.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Správny súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Lucie Tóth a členov senátu JUDr. Ivany Rudinskej a JUDr. Róberta Jakubáča, PhD., v právnej veci žalobcu: Rozhlas a televízia Slovenska, so sídlom Mlynská dolina, 845 45 Bratislava, IČO: 47 232 480, proti žalovanej: Rada pre mediálne služby, so sídlom Palisády 36, 811 06 Bratislava, IČO: 30 844 151, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovanej č. RL/44/2017 zo dňa 06.12.2017, takto

rozhodol:

I. Správny súd z r u š u j e rozhodnutie Rady pre vysielanie a retransmisiu č. RL/44/2017 zo dňa 06.12.2017 a v e c v r a c i a Rade pre mediálne služby na ďalšie konanie.

II. Správny súd p r i z n á v a žalobcovi voči žalovanému právo na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

I.

Priebeh administratívneho konania

1. Právny predchodca žalovanej, a to Rada pre vysielanie a retransmisiu, listom č. 1022/SKO/2017 zo dňa 04.07.2017 oznámil žalobcovi, že voči nemu ako vysielateľovi začína správne konanie vo veci možného porušenia § 16 ods. 3 písm. b) zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o vysielaní a retransmisii“) v súvislosti s tým, že dňa 18.04.2017 o cca 14:00 hod. odvysielal na rozhlasovej programovej službe Rádio Patria program Hangadó (Zvuk-art), v ktorom mohlo dôjsť k porušeniu povinnosti zabezpečiť objektivnosť a nestrannosť spravodajského programu (ďalej len „správne konanie“). V rámci programu Hangadó (Zvuk-art) totiž v časti venovanej čítaniu prehľadu zahraničnej tlače odznali v súvislosti s aktuálnou situáciou v Maďarsku, týkajúcou sa prijatia zákona o vysokých školách, informácie a boli prezentované názory, ktoré mohli vyznieť kriticky vo vzťahu k predstaviteľom vtedajšej vlády v Maďarsku. Iné názory, resp. postoje vo vzťahu k aktuálnej situácii v krajine v predmetnom programe neodznali, a to ani sprostredkovane. To viedlo k podozreniu, že odvysielaním tohto spravodajského programu mohlo dôjsť k porušeniu povinnosti podľa § 16 ods. 3 písm. b) zákona o vysielaní a retransmisii, a to povinnosti zabezpečiť objektivnosť a nestrannosť spravodajských a politicko-publicistických programov.

2. Žalobca sa k začatiu správneho konania vyjadril podaním zo dňa 21.08.2017, v ktorom konštatoval, že nedošlo k porušeniu povinnosti zabezpečiť objektivnosť a nestrannosť spravodajských a politicko-publicistických programov. V inkriminovanom období, t. j. v čase od 06.04.2017 do 22.04.2017, poskytovala programová služba Rádio Patria poslucháčom dostatočné množstvo všestranných informácií súvisiacich s problematikou Stredoeurópskej univerzity v Budapešti (ďalej len „CEU“) a mimovládnych organizácií (ďalej len „NGO“) v Maďarsku a v jej vysielaní bola v tejto veci zabezpečená

potrebná názorová pluralita. Programová služba Rádia Patria urobila všetko pre to, aby poslucháči dostali ucelený, pestrý a mnohostranný obraz o problematike regulácie vysokých škôl a NGO. Požiadavku nestrannosti napĺňala nielen programová služba ako taká, ale aj samotná relácia Hangadó (Zvuk-art). Rádio Patria bolo dlhodobo jedným z veľmi mála maďarských mediálnych priestorov, kde sa pravidelne stretávali názorové a hodnotové prúdy a ich predstavitelia sa navzájom vypočuli. Žalobca preto navrhol, aby právny predchodca žalovanej správne konanie zastavil.

3. Právny predchodca žalovanej rozhodnutím č. RL/44/2017 zo dňa 06.12.2017 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“) rozhodol, že žalobca porušil povinnosť ustanovenú v § 16 ods. 3 písm. b) zákona o vysielaní a retransmisii tým, že na rozhlasovej programovej službe Rádio Patria odvysielal dňa 18.04.2017 v čase cca o 16:25 hod. v rámci programového prúdu Hangadó (Zvuk-art) spravodajský blok čítanie prehľadu zahraničnej tlače (ďalej len „posudzovaný blok“), v ktorom odzneli v súvislosti s aktuálnou situáciou v Maďarsku, týkajúcou sa prijatia zákona o vysokých školách, informácie a boli prezentované názory vyznievajúce kriticky vo vzťahu k postupom vtedajšej vlády A. B. v tejto veci, a to bez toho, aby žalobca tieto dostatočným spôsobom vyvažoval, čím došlo k porušeniu povinnosti zabezpečiť objektivnosť a nestrannosť spravodajského programu, za čo mu uložil podľa § 64 ods. 1 písm. a) zákona o vysielaní a retransmisii sankciu, a to upozornenie na porušenie zákona.

II.

Žaloba

4. Žalobou zo dňa 26.03.2018 (v žalobe nesprávne uvedený rok 2017), doručenou Krajskému súdu v Bratislave dňa 26.03.2018 formou mailovej správy a následne v listinnej podobe dňa 29.03.2018, sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia právneho predchodcu žalovanej č. RL/44/2017 zo dňa 06.12.2017, pričom navrhol, aby správny súd toto rozhodnutie zrušil a správne konanie zastavil alebo aby rozhodnutie zrušil a vec vrátil príslušnému orgánu na ďalšie konanie. Žalobca zároveň navrhol, aby mu správny súd priznal právo na náhradu trov konania.

5. Žalobca v prvom rade namietal nedostatočné, resp. žiadne zdôvodnenie klasifikácie predmetnej časti programu Hangadó (Zvuk-art) ako spravodajstva, ako aj nedostatočné, resp. žiadne zdôvodnenie posudzovania určitej časti programu Hangadó (Zvuk-art) ako samostatného programu z pohľadu zákona o vysielaní a retransmisii. Ak právny predchodca žalovanej klasifikoval určitú časť publicistického programu ako samostatný program, mal v zmysle ustálených požiadaviek na kvalitu odôvodnenia správnych rozhodnutí tento svoj postup jasne a presvedčivo odôvodniť. Jednu vetu v odôvodnení napadnutého rozhodnutia však nebolo možné považovať za odôvodnenie spĺňajúce zákonné požiadavky. Skutočnosť, či daná časť programu bola integrálnou súčasťou publicistického programu Hangadó (Zvuk-art) alebo samostatnou zložkou programovej služby (program) publicistického alebo spravodajského charakteru, určovala, aký druh povinnosti bol žalobca pri vysielaní daného obsahu povinný dodržiavať [§ 16 ods. 3 písm. a) alebo b) zákona o vysielaní a retransmisii]. To, že právny predchodca žalovanej postupoval v minulosti obdobne, ho nijakým spôsobom nezbavovalo povinnosti uviesť v odôvodnení rozhodnutia jasné a presvedčivé odpovede na otázky rozhodujúce pre posúdenie danej veci. Pochybenie právneho predchodcu žalovanej bolo o to závažnejšie, že odkazoval na svoj predchádzajúci postup, ktorý bol ukončený bez vydania meritórneho rozhodnutia vo veci a predmetné správne konanie bolo ukončené procesným rozhodnutím bez odôvodnenia. Uvedené nedostatky samé o sebe spôsobovali nezákonnosť napadnutého rozhodnutia, pretože v dôsledku absencie presvedčivého zdôvodnenia bolo rozhodnutie žalovanej nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov, pričom samotné posúdenie integrálnej časti programu ako samostatného spravodajského programu predstavovalo nesprávne právne posúdenie veci.

6. Žalobca nesúhlasil s vyhodnotením posudzovanej časti programu zo strany právneho predchodcu žalovanej ako programu, v ktorom aktívne prezentoval poslucháčovi informácie k predmetnej situácii v Maďarsku; poslucháčovi sprostredkoval prehľad maďarskej tlače k danej téme, a teda informácie o tom, ako spravodajsky danú tému uchopili maďarské tlačéné médiá. Správne zadefinovanie spravodajskej podstaty a toho, o čom a v akom rozsahu príspevok poslucháčov informoval, bolo nevyhnutné na to, aby mohlo dôjsť k relevantnému posúdeniu objektivnosti a nestrannosti. Charakter, resp. spravodajská podstata predmetného príspevku nemohla byť predmetom „voľnej úvahy“ právneho predchodcu žalovanej, keďže táto vychádzala z objektívne daných faktov a objektívnym faktom bolo, že žalobca poslucháčov informoval o skutočnosti, čo k danej téme písali maďarské tlačéné médiá.

Ak teda právny predchodca žalovanej nenamietal v napadnutom rozhodnutí výber jednotlivých periodík, resp. skutočnosť, či dané periodikum skutočne príslušné informácie publikovalo, nebolo možné dôjsť k záveru o neobjektívnosti predmetnej časti programu.

7. Právny predchodca žalovanej pri posudzovaní objektívnosti a nestrannosti vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci, keď predmetnú časť programu posudzoval ako informácie o rozhodnutí maďarskej vlády novelizovať zákon o vysokých školách.

8. Právny predchodca žalovanej dospel k záveru, že z čítania prehľadu tlače v konečnom dôsledku vyplynulo, že maďarská vláda bola vo veci eskalujúcich protestov, CEU a celkovo zákona o vysokých školách pasívna, nemala záujem vysvetľovať, resp. reagovala neprimerane. Nijakým spôsobom však nešpecifikoval, v čom bol vyššie uvedený záver v rozpore s objektívnou realitou. Z hľadiska naplnenia zákonných požiadaviek na odôvodnenie rozhodnutia správneho orgánu, ktorým správny orgán dokonca ukladal sankciu, nemohol byť dostačujúcim ničím nepodložený záver, resp. „viera“ právneho predchodcu žalovanej o tom, že maďarská vláda v danej otázke nie je pasívna, má záujem vysvetľovať, resp. reagovať primerane. Napadnuté rozhodnutie by malo úplne inú kvalitu a hlavne by bolo zákonné, ak by právny predchodca žalovanej uviedol príklady vecne relevantnej a primeranej reakcie maďarskej vlády k rozoberaným skutočnostiam a práve absencia sprostredkovania tejto reakcie, prípadne reakcií poslucháčom v danom programe spôsobila jeho neobjektívnosť. Žalobcu však nebolo možné sankcionovať a obmedziť jeho slobodu prejavu iba na základe ničím nešpecifikovaného presvedčenia orgánu verejnej správy, že stanovisko, resp. reakcia spĺňajúca vyššie uvedené kritériá existovala, resp. bola v danom čase známa. Podstatnou bola pritom tiež otázka, či takáto reakcia alebo stanovisko bolo zverejnené v niektorých bežne dostupných mienkotvorných tlačových médiách. Z uceleného skutkového stavu tak vôbec nebolo zrejmé, či v danom čase maďarská vláda k danej téme skutočne nepristupovala pasívne, t. j. bez záujmu vysvetľovať.

9. Pri aprobovaní postupu právneho predchodcu žalovanej zo strany súdu by si potom bolo potrebné položiť hypotetickú otázku, čo v prípade, ak by niektorá dotknutá strana reagovala výlučne nerelevantnou reakciou naplňajúcou všetky znaky tzv. dezinformácií (napr. argumentami o zaoceánskom sprisahaní založenom na náboženskom princípe). Žalobca si kládol otázku, či sa mal § 16 ods. 3 písm. b) zákona o vysielaní a retransmisii vykladať tak, že vysielateľovi pod hrozbou sankcie prikazoval tieto dezinformácie odvysielat' a dokonca im formálne prisúdiť rovnakú relevanciu ako informáciám so skutočnou spravodajskou hodnotou. Takýto výklad podľa žalobcu nemohol obstáť v rámci judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva a rovnako bol v zjavnom rozpore s viacerými štúdiami, analýzami, resp. odporúčaniami, ktoré vykonali jednotlivé inštitúcie Európskej únie.

10. Právny predchodca žalovanej uplatnil svoju právomoc uložiť sankciu za porušenie § 16 ods. 3 písm. b) zákona o vysielaní a retransmisii nad ústavný rámec tak, ako ho vymedzil Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojom náleze sp. zn. II. ÚS 307/2014 zo dňa 18.12.2014. Právny predchodca žalovanej sa v napadnutom rozhodnutí nijakým spôsobom nevysporiadal so skutočnosťou, či išlo v danom prípade o také prejavy, pri ktorých vôbec neprichádzala do úvahy možnosť uplatnenia sankcie za porušenie § 16 ods. 3 písm. b) zákona o vysielaní a retransmisii. Ústavným rámcom, v medziach ktorého bol právny predchodca žalovanej povolaný využiť svoje oprávnenie skúmať súlad spravodajských príspevkov s § 16 ods. 3 písm. b) zákona o vysielaní a retransmisii, sa Ústavný súd Slovenskej republiky podrobne zaoberal vo svojom náleze sp. zn. II. ÚS 307/2014 zo dňa 18.12.2014, keď konštatoval, že nebolo možné z ústavnoprávneho hľadiska odôvodniť požiadavku plošného zabezpečenia objektívnosti a nestrannosti všetkých spravodajských a politicko-publicistických programov ochranou demokratického verejného poriadku tak, ako tomu bolo v čase transformácie krajiny na demokratickú spoločnosť. V rámci posudzovania povinnosti podľa § 16 ods. 3 písm. b) zákona o vysielaní a retransmisii dospel Ústavný súd Slovenskej republiky k záveru, že z pohľadu ústavnosti jej legitímnym účelom môže byť iba predchádzanie šíreniu jednostranných názorov, myšlienok a ideí takého charakteru, že môžu ohroziť práva a slobody iných, bezpečnosť štátu, verejný poriadok, verejné zdravie a mravnosť. Iba v prípade takýchto prejavov bolo z hľadiska ústavnosti prípustné pre právneho predchodcu žalovanej aplikovať § 16 ods. 3 písm. b) zákona o vysielaní a retransmisii. V zmysle záverov Ústavného súdu Slovenskej republiky bol právny predchodca žalovanej zároveň povinný posudzovať každý prípad jednotlivo.

11. Právny predchodca žalovanej v napadnutom rozhodnutí ako dôvod legitímnosti obmedzenia slobody prejavu uviedol ochranu práv a slobôd iných, ale túto žiadnym spôsobom nešpecifikoval a najmä

neuviedol, prečo v danom konkrétnom prípade išlo o prejavy takejto povahy, pri ktorých bolo uplatnenie § 16 ods. 3 písm. b) zákona o vysielaní a retransmisii prípustné z ústavnoprávneho hľadiska. Žalobca nespochybňoval, že určité prejavy mohli dosahovať intenzitu, ktorá v zmysle záverov Ústavného súdu Slovenskej republiky odôvodňovala použitie § 16 ods. 3 písm. b) zákona o vysielaní a retransmisii. Uvedená analýza však musela byť súčasťou príslušného rozhodnutia a ak rozhodnutie takúto analýzu neobsahovalo vôbec, bolo per se nezákonné, pretože neposkytovalo sankcionovanému subjektu odpoveď na rozhodujúcu otázku pre posúdenie jeho prípadu.

12. Ak by sa právny predchodca žalovanej s otázkou legitímnosti použitia ustanovenia § 16 ods. 3 písm. b) zákona o vysielaní a retransmisii vysporiadal riadne a teda v intenciách predmetného nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky a nie výsostne formálne, musel by dôjsť k záveru, že prejavy odvysielané v predmetných príspevkoch v žiadnom ohľade nevykazovali takú intenzitu, resp. neboli svojou povahou spôsobilé ohroziť práva a slobody iných, bezpečnosť štátu, verejný poriadok alebo verejné zdravie a mravnosť. Vzhľadom na uvedené a v zmysle právneho názoru Ústavného súdu Slovenskej republiky nemalo v danom prípade k skúmaniu proporcionality intenzity obmedzenia slobody prejavu žalobcu vôbec dôjsť, keďže chýbala referenčná norma na strane druhej, t. j. konkrétny záujem podľa čl. 26 ods. 4 v spojení s čl. 31 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „Ústava SR“), ktorý mohol byť odvysielaním predmetných príspevkov porušený, a ktorými konkrétnymi vyjadreniami.

13. Ak právny predchodca žalovanej v danej veci konal a vydal meritórne rozhodnutie, prekročil svoje Ústavou SR limitované právomoci; v predmetnej veci nebol zo zákona oprávnený vydať rozhodnutie o udelení sankcie za porušenie § 16 ods. 3 písm. b) zákona o vysielaní a retransmisii.

III.

Vyjadrenie právneho predchodcu žalovanej k žalobe

14. Právny predchodca žalovanej vo vyjadrení k žalobe zo dňa 06.07.2018 navrhol žalobu ako nedôvodnú a neopodstatnenú v celom rozsahu zamietnuť.

15. Právny predchodca žalovanej nepovažoval za dôvodnú námietku žalobcu, že nedostatočne, resp. vôbec nezdôvodnil klasifikáciu časti programu Hangadó (Zvuk-art) ako spravodajstva a ani námietku žalobcu, že nedostatočne, resp. vôbec nezdôvodnil posudzovanie určitej časti programu Hangadó (Zvuk-art) ako samostatného programu z hľadiska relevantných ustanovení zákona o vysielaní a retransmisii. Právny predchodca žalovanej sa klasifikáciou, povahou a posúdením programu Hangadó (Zvuk-art), resp. jeho určitej časti zaoberal na stranách 12 a 13 napadnutého rozhodnutia, kde nadviazal aj na argumentáciu žalobcu z jeho podania zo dňa 21.08.2017. Tiež poukázal na to, že v rámci správneho konania nebol sporný charakter programu Hangadó (Zvuk-art) ako publicistického programu, ani charakter programovej zložky čítanie prehľadu tlače ako spravodajstva. Obe skutočnosti právny predchodca žalovanej v napadnutom rozhodnutí uviedol. Tieto skutočnosti zároveň právny predchodca žalovanej aplikoval na daný prípad, a teda vyhodnotil odvysielaný posudzovaný blok ako súčasť programového prúdu Hangadó (Zvuk-art), na ktorý sa potom ako na celok vzťahovalo ustanovenie § 16 ods. 3 písm. b) zákona o vysielaní a retransmisii. Tento fakt vyplýval aj zo samotného výroku napadnutého rozhodnutia, v ktorom bol, okrem iného, vymedzený čas (cca 16:25 hod.) odvysielania posudzovaného spravodajského bloku v rámci programového prúdu Hangadó (Zvuk-art).

16. Žalobca mal v rámci svojej aktuálne platnej programovej skladbe vysielania, ktorú doručil právnemu predchodcovi žalovanej, ako súčasť licencie na vysielanie programovej služby Rádio Patria, uvádzané v utorky v čase od 14:00 do 17:30 hod. len vysielanie programového prúdu Hangadó (Zvuk-art). Spravodajský program rubriky čítanie tlače sa v nej samostatne nenachádzal. Právny predchodca žalovanej preto v rámci správneho konania neposudzoval priamo programový prúd Hangadó (Zvuk-art) ako samostatný publicistický program, ale vzhľadom na predmet správneho konania programovú zložku čítanie prehľadu tlače, ktorá mala spravodajský charakter a bola súčasťou tohto programového prúdu. Na odvysielaný obsah sa preto podľa právneho predchodcu žalovanej vzťahovali povinnosti vysielateľa podľa § 16 ods. 3 písm. b) zákona o vysielaní a retransmisii a nie podľa § 16 ods. 3 písm. a) tohto zákona.

17. Už v oznámení č. 1022/SKO/2017 zo dňa 04.07.2017 o začatí správneho konania bol jasne vyčlenený prehľad tlače ako časť programového prúdu Hangadó (Zvuk-art). Žalobca uvedené skutočnosti následne vo svojom vyjadrení k predmetu správneho konania namietal, a preto žalovaná

v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, reagujúc na tieto skutočnosti, uviedla relevantné a vzhľadom na argumenty žalobcu aj zrejme skutočnosti, ktorými bolo odôvodnené vyčlenenie programovej zložky čítanie prehľadu zahraničnej tlače ako časti programového prúdu Hangadó (Zvuk-art) s povinnosťou pre žalobcu v zmysle § 16 ods. 3 písm. b) zákona o vysielaní a retransmisii. Napadnuté rozhodnutie teda splňalo zákonné podmienky podľa § 47 ods. 3 správneho poriadku.

18. K žalobcom namietanému nesprávnemu vyhodnoteniu spravodajskej podstaty prezentovaných informácií právny predchodca žalovanej uviedol, že nepovažoval za problematické odvysielanie informácií o tom, ako prezentujú problematiku aktuálnej situácie v Maďarsku, týkajúcej sa prijatia zákona o vysokých školách, jednotlivé médiá v Maďarsku, ale skutočnosť, že vo vzťahu k celkovému vyzneniu týchto prezentovaných informácií obsahoval prehľad tlače síce relevantné informácie, avšak tieto boli žalobcom prezentované v rovine kriticky, negatívne vyznievajúcich skutočností na úkor ich informačnej, vecnej hodnoty, a to bez toho, aby tieto v rámci programu dostatočne vyvažoval. Právny predchodca žalovanej nerozporoval povahu periodík, resp. médií, ktoré tieto informácie prezentovali. Vybrané vyjadrenia boli síce rôznorodé, avšak recipientom problematiku za konkrétne obdobie nezrejmili dostatočne vyvážené. Osobitne bolo potrebné zdôrazniť, že žalobca predmetné čítanie prehľadu tlače odvysielal ako komplexnejší celok, pričom z hľadiska množstva použitých zdrojov tak priniesol recipientom rozsiahlejší prehľad zahraničnej tlače, s meritom informácií vykresľujúcich vývoj udalostí v Maďarsku v súvislosti s predmetnou témou, za dané obdobie. Žalobca teda svojím aktívnym prístupom prezentoval recipientom danú tému tak, ako ju spracovali ním vybrané zahraničné médiá.

19. Právny predchodca žalovanej jednoznačne odmietol záver žalobcu, podľa ktorého rozhodujúcim pre posúdenie skutkového stavu v danom prípade nebolo to, čo bolo odvysielané, ale v zmysle žalobcovej argumentácie o spravodajskej podstate informácií, informovanie o novinárskom pokrytí danej témy v Maďarsku. Vychádzajúc z ustálenej rozhodovacej praxe právneho predchodcu žalovanej, potvrdenej Najvyšším súdom Slovenskej republiky, bolo možné konštatovať, že pri posudzovaní naplnenia povinností ustanovených v § 16 ods. 3 písm. b) zákona o vysielaní a retransmisii sa vždy vchádzalo len z toho, čo bolo odvysielané. Len odvysielaný obsah bol rozhodujúci pre posúdenie prípadného rozporu so zákonom o vysielaní a retransmisii. Vzhľadom na mienkotvorný charakter médií, a to najmä spravodajských relácií, bola nanajvýš oprávnená požiadavka, aby bolo divákovi, ako pasívnym recipientom informácií umožnené prijímať objektívne informácie, podané nestranným spôsobom, spomedzi ktorých si môžu vybrať a vytvoriť si na danú otázku svoj vlastný názor.

20. Právny predchodca žalovanej nespochyboval redakčnú nezávislosť žalobcu, a túto v plnej miere akceptoval. V danom prípade neuložil sankciu za formu (čítanie prehľadu tlače), akú žalobca zvolil pri spracovaní predmetného obsahu, ale v dôsledku skutočnosti, že v ňom boli v konečnom dôsledku prezentované nevyvážené informácie, čím predmetný blok spravodajských informácií nebol svojím obsahom a spôsobom spracovania objektívny a nestranný. Konštatovaním porušenia právnej povinnosti tak nezasiahol do redakčnej nezávislosti žalobcu, pretože bolo v jeho plnej kompetencii zvoliť inú formu, resp. techniku, ako zabezpečiť plnenie zákonných povinností. Povinnosťou právneho predchodcu žalovanej bolo upozorniť vysielateľa na nedostatky. Toto upozornenie mohlo predstavovať akýsi návod, ako postupovať v obdobnom prípade do budúcnosti. Uvedenému zodpovedal aj druh sankcie (upozornenie na porušenie zákona), ktorý v prevažnej väčšine svojich rozhodnutí za porušenie predmetného ustanovenia právny predchodca žalovanej vysielateľom ukladal.

21. Nebolo povinnosťou právneho predchodcu žalovanej poskytnúť žalobcovi príklady toho, ako má prezentovať informácie na svojej programovej službe, a to práve s dôrazom na jeho redakčnú nezávislosť. Úlohou právneho predchodcu žalovanej bolo identifikovať a ozrejmiť, ako informácie prezentovať nemá, aby nedošlo k porušeniu zákona. V danom prípade právny predchodca žalovanej poukázal na konkrétne informácie, ktoré považoval za problematické. Záver právneho predchodcu žalovanej o tom, že z odvysielaných informácií vyplynulo, že maďarská vláda bola vo veci eskalujúcich protestov, CEU a celkovo zákona o vysokých školách pasívna, nemala záujem vysvetľovať, resp. reagovala neprimerane, tak vychádzal, vzhľadom na uvedené skutočnosti, z logického a v napadnutom rozhodnutí aj prezentovaného kľúča. Nebolo preto možné stotožniť sa so záverom žalobcu o tom, že v danom prípade v dôsledku údajnej absencie príkladov vecne relevantnej a primeranej reakcie maďarskej vlády v napadnutom rozhodnutí, ktorá mala byť v danom čase známa, nebolo možné sankcionovať žalobcu a obmedziť jeho slobodu prejavu.

22. Úlohou právneho predchodcu žalovanej nebolo poskytnúť vysielateľovi konkrétne príklady toho, ako mal vysielateľ prezentovať informácie vo svojej programovej službe, a to práve s dôrazom na jeho redakčnú nezávislosť, ale identifikovať a ozrejmiť, ako informácie prezentovať nemal, aby nedošlo k porušeniu zákona, čo malo zároveň náležitý vplyv na budúce správanie vysielateľa. V danom prípade právny predchodca žalovanej poukázal na konkrétne informácie, ktoré považoval za problematické (spôsob prijatia novely zákona, snaha o znemožnenie CEU, zmena rétoriky vo vzťahu k Rusku, postoj k aktuálnej situácii a protestom) a taktiež odvysielanie len krátkych informácií a parafráz zástupcov dotknutej maďarskej vlády. Záver právneho predchodcu žalovanej o tom, že z odvysielaných informácií vyplynulo, že maďarská vláda bola vo veci eskalujúcich protestov, CEU a celkovo zákona o vysokých školách pasívna, nemala záujem vysvetľovať, resp. reagovala neprimerane, tak vychádzal, vzhľadom na uvedené skutočnosti, z logického a v napadnutom rozhodnutí aj prezentovaného kľúča.

23. Od vysielateľa nebolo nemožné vyžadovať, aby v programoch odzneli za každých okolností aj pozitívne vyznievajúce argumenty, resp. reakcie dotknutých strán. Ako nedostatočné však bolo potrebné hodnotiť odvysielanie takých informácií, ktoré vyznievali v kontexte celých programov jednostranne a nevyvážene. Právny predchodca žalovanej osobitne v napadnutom rozhodnutí poukázal na to, že nebolo rozhodujúce, aké politické, prípadne ideologické zameranie mali vybrané médiá (periodiká), resp. k akej ideológii bolo možné osoby prezentujúce svoje názory zaradiť. Rozhodujúci bol len celkový obsah odvysielaných informácií. Právny predchodca žalovanej tiež uviedol, že ani on ako dozorný orgán, ani zákon o vysielaní a retransmisii nebránili vysielateľovi v možnosti vyvažovať prípadné jednostranné informácie aj iným spôsobom. V danom prípade to nemuselo byť výhradne formou čítania z tlačí a blogov, či prípadne z profilov konkrétnych osôb na sociálnych sieťach.

24. Právny predchodca žalovanej považoval vo vzťahu k samotnej objektívnej realite za potrebné uviesť, že ani samotný žalobca nemohol s istotou vylúčiť, že v danom čase neinformovali iné printové médiá, prípadne konkrétne osoby prostredníctvom svojich profilov na sociálnych sieťach iným spôsobom, t. j. napríklad s väčším rozsahom argumentov v prospech maďarskej vlády, popisujúcich ich reakcie a stanoviská k aktuálnej situácii v Maďarsku. Podľa právneho predchodcu žalovanej nebolo jeho úlohou ako správneho a dozorového orgánu zisťovať skutočnú existenciu absentujúcich argumentov dotknutých strán (objektívnu realitu). Existencia objektívnej reality za daných okolností a v danom prípade nebola relevantná. Právny predchodca žalovanej dôrazne odmietol, že v rámci správneho konania, resp. v odôvodnení rozhodnutia akokoľvek prejudikoval existenciu, resp. neexistenciu objektívnej reality o stave spoločenských a politických pomerov v Maďarsku a zároveň odmietol, že by bolo potrebné jej existenciu v súvislosti s porušením ustanovenia § 16 ods. 3 písm. b) zákona o vysielaní a retransmisii v danom prípade ako rozhodujúcu skutočnosť aj uvádzať.

25. Posudzovanie existencie možných tzv. dezinformácií a ich prípadné zaradenie do vysielania bolo podľa názoru právneho predchodcu žalovanej predmetom redakčnej slobody samotných vysielateľov. Úlohou kontrolných orgánov ako aj samotných súdov však potom bolo vyrovnať sa s ich povahou vo vzťahu k možným účinkom na verejnosť, a to v súlade s ústavou garantovanými slobodami a právami výhradne v medziach zákona. Prípadná existencia takýchto informácií sa mala vyhodnotiť výlučne v situácii, keď by nastala a mohla sa tak posudzovať za konkrétnych okolností.

26. Právny predchodca žalovanej v rámci správneho konania náležite posúdil skutkový stav a v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedol problematické skutočnosti odvysielané v prehľade čítania tlačí. Následne v rámci zákonom dovolenej správnej úvahy konštatoval, že prezentované informácie prezentujúce prostredníctvom zahraničnej tlačí v tom čase aktuálnu situáciu v Maďarsku neboli dostatočne objektívne a nestranné.

27. V nadväznosti na poukaz žalobcu na právny názor Ústavného súdu Slovenskej republiky prezentovaný v náleze sp. zn. II. ÚS 307/2014 zo dňa 18.12.2014 právny predchodca žalovanej uviedol, že vzhľadom na všetky okolnosti týkajúce sa správneho konania, v ktorom bolo vydané napadnuté rozhodnutie, bolo zrejmé, že Ústavný súd Slovenskej republiky pri svojich záveroch vychádzal z iného prípadu. Právny predchodca žalovanej zároveň zdôraznil, že ustanovením § 16 ods. 3 písm. b) zákona o vysielaní a retransmisii sa zabezpečuje právo verejnosti na informácie prostredníctvom stanovenia povinnosti zabezpečiť objektívnosť a nestrannosť spravodajských programov. Záujem zákonodarcu vyjadrený v predmetnom ustanovení, a to záujem na zamedzení jednostranného a neobjektívneho informovania, bol opodstatnený vplyvom audiovizuálnych médií, a najmä spravodajských programov

v nich obsiahnutých, na formovanie verejnej mienky. Z citovaného ustanovenia zákona o vysielaní a retransmisii vyplýva, že sloboda prejavu pri spravodajských programoch je limitovanejšia ako pri iných typoch programov, keďže citovaným ustanovením sú kladené nároky na kvalitatívnu stránku spravodajského programu (objektívnosť a nestrannosť) a stanovené obmedzenia spôsobu spracovania spravodajských programov. Toto obmedzenie má opodstatnenie v účele spravodajských programov a v dosahu, ktorý majú na tvorbu verejnej mienky. Preto bolo nevyhnutné, aby v spravodajských programoch boli recipientom poskytnuté čo najširšie fakty, po zhodnotení ktorých si mohli sami a slobodne vytvoriť na predmetnú otázku vlastný názor. Ak vysielateľ v spravodajskom programe nerešpektoval zákonom stanovené požiadavky na vysielanie spravodajských a politicko-publicistických programov, tak v demokratickej spoločnosti vznikla naliehavá spoločenská potreba na zásah do slobody prejavu, majúca svoj základ v potrebe presných a vyvážených informácií.

28. Právna úprava ustanovená v § 16 ods. 3 písm. b) bola do zákona o vysielaní a retransmisii vložená v rámci implementácie Európskeho dohovoru o cezhraničnej televízii, ktorý bol podpísaný členskými štátmi Rady Európy a ďalšími zmluvnými štátmi Európskeho kultúrneho dohovoru. Požiadavka, aby názory odvysielané v spravodajských programoch boli objektívne a nestranné, vyplývala aj z článku 7 ods. 3 predmetného dohovoru. Právny predchodca žalovanej tiež poukázal na rezolúciu č. 428 (1970) Parlamentného zhromaždenia Rady Európy v časti A. Štatút a nezávislosť tlače a ostatných médií v bode 3 v súvislosti s uplatňovaním slobody prejavu. Len ťažko bolo možné stotožniť sa s názorom, že neúplné a skreslené informácie zabezpečili všeobecné a úplné informácie verejnosti o prezentovanej problematike. Právo verejnosti na informácie v médiách, ako uviedol právny predchodca žalovanej, vyplývalo aj z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorý vyslovil názor, že občanom ako pasívnym recipientom informácií muselo byť umožnené prijímať rozmanité informácie, aby si spomedzi nich mohli vybrať a utvoriť si pre danú otázku svoj vlastný názor, pričom práve pluralita myšlienok a informácií bolo to, čo robí demokratickú spoločnosť demokratickou (prípád Cetin a ostatní proti Turecku, sťažnosť č. 40153/98 a 40160/98, bod 64).

29. Právny názor Ústavného súdu Slovenskej republiky prezentovaný v náleze sp. zn. II. ÚS 307/2014 zo dňa 18.12.2014 v súvislosti s výkladom ustanovenia § 16 ods. 3 písm. b) zákona o vysielaní a retransmisii odporoval legislatívnemu nastaveniu európskeho práva v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Otázka ochrany práva verejnosti na informácie, ktoré boli objektívne a nestranné, bola stále aktuálna a v uvedených európskych aktoch bola jednoznačne formulovaná požiadavka na reguláciu spravodajských informácií. V súlade s európskym legislatívnym nastavením tak nebolo možné akceptovať názor Ústavného súdu Slovenskej republiky, že pre zjednodušenie prístupu verejnosti k informáciám a rozvoj nových médií nie je odôvodnená ochrana práva verejnosti na informácie v takom zmysle a rozsahu, v akom ju právny predchodca žalovanej v rámci výkonu svojej právomoci na základe a v medziach zákona vynucoval. Zákonodarca využil svoju ústavou zverenú právomoc, keď do právneho poriadku zakotvil vo forme zákona právnu normu obsiahnutú v § 16 ods. 3 písm. b) zákona o vysielaní a retransmisii.

30. Predmetom posudzovania boli informácie odvysielané v spravodajskom bloku čítania prehľadu zahraničnej tlače, v rámci vysielania programového prúdu Hangadó (Zvuk-art) o cca 16:25 hod. Informovanie, okrem iného, o aktuálnom dianí v jednom zo susedných štátov, pričom predmetná problematika sa bytostne dotýkala aj mnohých Slovákov, prípadne Maďarov žijúcich na Slovensku, slovenským médiom, bolo možné jednoznačne považovať za informovanie vo verejnom záujme. V záujme ochrany verejnosti na objektívne a vyvážené informácie bol preto žalobca povinný postupovať v súlade s § 16 ods. 3 písm. b) zákona o vysielaní a retransmisii.

31. Ústavný súd Slovenskej republiky v súvislosti s § 16 ods. 3 písm. b) zákona o vysielaní a retransmisii neinicioval konanie o súlade právnych predpisov a nekonštatoval jeho protiústavnosť, a to napriek skutočnosti, že to de facto v náleze sp. zn. II. ÚS 307/2014 zo dňa 18.12.2014 tvrdil. Uvedený nález preto v tejto súvislosti podľa právneho predchodcu žalovanej stratil svoj zmysel. Právny predchodca žalovanej teda nemal dôvod predmetné ustanovenie neaplikovať na dôvodné prípady, kedy bolo v zmysle čl. 26 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky nevyhnutné obmedziť slobodu prejavu vysielateľa. Ak v spravodajskom programe vysielateľ informoval jednostranne a zaujato, tak v demokratickej spoločnosti vznikala naliehavá spoločenská potreba na zásah do slobody prejavu, majúca svoj základ v požiadavke vyvážených informácií a právny predchodca žalovanej bol povinný v takýchto prípadoch konať. Význam ustanovenia § 16 ods. 3 písm. b) zákona o vysielaní a retransmisii bolo potrebné vidieť

aj v skutočnosti, že v prípade informovania prostredníctvom spravodajských a politicko-publicistických programov bolo právo verejnosti na informácie napĺňané aj poskytovaním informácií určitej kvality. Opodstatnenosť tejto povinnosti vyplývala z charakteru spravodajstva, obsahujúceho informácie, ktoré mali v demokratickej spoločnosti nepochybne mienkotvorný charakter. Preto bolo nevyhnutné, aby tieto spravodajské informácie boli vyvážené a vo svojom celku objektívne a nestranné a recipient si na ich základe mohol vytvoriť na predmetnú otázku vlastný názor. Právo verejnosti na informácie bolo nesporne legitímnym cieľom na obmedzenie slobody prejavu.

32. Pri posudzovaní opodstatnenosti zásahu do slobody prejavu bolo potrebné prihliadať aj na uloženú sankciu v tom zmysle, či sankcia nebola vzhľadom na sledovaný cieľ neprimerane prísna. Vzhľadom na význam chráneného záujmu a charakter uloženej sankcie zásah do slobody prejavu v danom prípade nebol neprimeraný. Uložená forma sankcie nekládla dôraz na represívnu ale na výchovnú zložku. Právny predchodca žalovanej bol preto toho názoru, že zákonný zásah do slobody prejavu žalobcu bol úplne minimálny a vzhľadom na chránený záujem nevyhnutný.

33. Vychádzajúc z aktuálneho nastavenia európskeho práva bola potreba vynucovania objektivity a nestrannosti informácií majúcich spoločenský význam stále aktuálna. Práve objektívne a nestranné spravodajské informácie s rozdielnymi názormi a myšlienkami boli kľúčovým aspektom demokratickej spoločnosti a tak argument žalobcu o nespôsobilosti predmetných výrokov ohroziť práva a slobody iných, bezpečnosť štátu, verejný poriadok alebo verejné zdravie a mravnosť bolo možné považovať výhradne za jeho subjektívnu úvahu.

34. Právny predchodca žalovanej poukázal na to, že priamo Ústavný súd Slovenskej republiky v náleze sp. zn. II. ÚS/307/2014-45 zo dňa 18.12.2014 konštatoval, že otázku, či nesplnenie požiadavky uloženej v § 16 ods. 3 písm. b) zákona o vysielaní a retransmisii sa dostalo do kolízie s verejným záujmom v zmysle čl. 26 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 10 ods. 2 Dohovoru, bolo potrebné skúmať vždy jednotlivo, vzhľadom na konkrétne okolnosti daného prípadu a charakter nedodržania požiadavky na objektívne a nestranné informácie.

35. Argument žalobcu o absencii referenčnej normy (konkrétneho záujmu, ktorý bol sledovaný vyodením administratívnej zodpovednosti voči vysielateľovi) považoval právny predchodca žalovanej za nesprávny. Právo verejnosti na informácie bolo legitímnym cieľom na obmedzenie slobody prejavu a jedným zo spôsobov jeho zabezpečenia bolo stanovenie povinnosti dodržiavať určitú kvalitatívnu úroveň informovania verejnosti prostredníctvom spravodajských a politicko-publicistických programov. Právny predchodca žalovanej podrobil odvysielané informácie trojstupňovému testu proporcionality a zistil, že v preskúmanom prípade boli dané dôvody pre uloženie sankcie, keď žalobca v rámci čítania prehľadu tlače nepodal divákovi informácie potrebné na zachovanie objektivity a nestrannosti. Konanie žalobcu bolo s ohľadom na spoločenský význam podávanej informácie natoľko závažné, že právny predchodca žalovanej pristúpil k jeho sankcionovaniu, ktoré vyplývalo zo zákona, bolo nevyhnutné v demokratickej spoločnosti a sledovalo legitímny cieľ zakotvený v právnom poriadku Slovenskej republiky v ustanovení § 16 ods. 3 písm. b) zákona o vysielaní a retransmisii.

36. Žalobca nevyužil právo vyjadriť sa k vyjadreniu právneho predchodcu žalovanej k žalobe.

IV.

Konanie na správnom súde a posúdenie podstatných právnych argumentov

37. Na základe § 3 ods. 1 a ods. 3 zákona č. 151/2022 Z. z. o zriadení správnych súdov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o zriadení správnych súdov“) Správny súd v Bratislave začal svoju činnosť 01.06.2023 a súčasne výkon súdnictva prešiel z Krajského súdu v Bratislave, Trnave a Nitre na Správny súd v Bratislave vo všetkých veciach, v ktorých je od 01.06.2023 daná právomoc správnych súdov. Vec vedená na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 6S/49/2018 bola preto zo zákonných dôvodov podľa predchádzajúcej vety podľa Rozvrhu práce Správneho súdu v Bratislave na rok 2023 v znení Dodatku č. 1 účinného od 01.06.2023 náhodným výberom pridelená senátu 6S Správneho súdu v Bratislave a je vedená pod sp. zn. BA-6S/49/2018.

38. Správny súd v Bratislave (ďalej len „správny súd“) ako súd vecne a miestne príslušný na konanie vo veci podľa § 10 a § 13 ods. 1 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok v znení účinnom

do 30.06.2023 (ďalej len „SSP“) v spojení s § 3 ods. 3 písm. b) zákona o zriadení správnych súdov preskúmal napadnuté rozhodnutie právneho predchodcu žalovanej vrátane konania, ktoré predchádzalo jeho vydaniu, z dôvodov uplatnených v žalobe a dospel k záveru, že žaloba je dôvodná. Žalobu správny súd prejednal a rozsudok verejne vyhlásil na pojednávaní dňa 12. 03. 2024.

39. Podľa § 493e SSP v znení účinnom od 01.07.2023, konania začaté a neskončené do 30.06.2023 sa dokončia podľa tohto zákona v znení účinnom do 30.06.2023; ustanovenie § 493f tým nie je dotknuté.

40. Podľa § 2 ods. 1 SSP, v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

41. Podľa § 2 ods. 2 SSP, každý, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde.

42. Podľa § 6 ods. 2 písm. b) SSP, správne súdy rozhodujú v konaniach o správnych žalobách vo veciach správneho trestania.

43. Podľa článku 10 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“), každý má právo na slobodu prejavu. Toto právo zahŕňa slobodu zastávať názory a prijímať a rozširovať informácie alebo myšlienky bez zasahovania štátnych orgánov a bez ohľadu na hranice. Tento článok nebráni štátom, aby vyžadovali udeľovanie povolení rozhlasovým, televíznym alebo filmovým spoločnostiam.

44. Podľa článku 10 ods. 2 Dohovoru, výkon týchto slobôd, pretože zahŕňa povinnosti aj zodpovednosť, môže podliehať takým formalitám, podmienkam, obmedzeniam alebo sankciám, ktoré stanovuje zákon, a ktoré sú nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, územnej celistvosti alebo verejnej bezpečnosti, na predchádzanie nepokojom alebo zločinnosti, ochranu zdravia alebo morálky, ochranu povesti alebo práv iných, zabránenia úniku dôverných informácií alebo zachovania autority a nestrannosti súdnej moci.

45. Podľa čl. 26 ods. 1 Ústavy SR, sloboda prejavu a právo na informácie sú zaručené.

46. Podľa čl. 26 ods. 2 Ústavy SR, každý má právo vyjadrovať svoje názory slovom, písmom, tlačou, obrazom alebo iným spôsobom, ako aj slobodne vyhľadávať, prijímať a rozširovať idey a informácie bez ohľadu na hranice štátu. Vydávanie tlače nepodlieha povoločovaciemu konaniu. Podnikanie v odbore rozhlasu a televízie sa môže viazať na povolenie štátu. Podmienky ustanoví zákon.

47. Podľa čl. 26 ods. 3 Ústavy SR, cenzúra sa zakazuje.

48. Podľa čl. 26 ods. 4 Ústavy SR, slobodu prejavu a právo vyhľadávať a šíriť informácie možno obmedziť zákonom, ak ide o opatrenia v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu práv a slobôd iných, bezpečnosť štátu, verejného poriadku, ochranu verejného zdravia a mravnosti.

49. Podľa čl. 31 Ústavy SR, zákonná úprava všetkých politických práv a slobôd a jej výklad a používanie musia umožňovať a ochraňovať slobodnú súťaž politických síl v demokratickej spoločnosti.

50. Podľa § 4 ods. 1 zákona o vysielaní a retransmisii, poslaním rady je presadzovať záujmy verejnosti pri uplatňovaní práva na informácie, slobody prejavu a práva na prístup ku kultúrnym hodnotám a vzdelaniu a vykonávať štátnu reguláciu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie.

51. Podľa § 4 ods. 2 zákona o vysielaní a retransmisii, rada dbá o uchovávanie plurality informácií v spravodajských reláciách vysielateľov, ktorí vysielajú na základe zákona alebo na základe licencie podľa tohto zákona. Dohliada na dodržiavanie právnych predpisov upravujúcich vysielanie, retransmisiiu

a poskytovanie audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie a vykonáva štátnu správu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie v rozsahu vymedzenom týmto zákonom.

52. Podľa § 16 ods. 3 písm. b) zákona o vysielaní a retransmisii, vysielateľ je povinný zabezpečiť objektivnosť a nestrannosť spravodajských programov a politickopublicistických programov; názory a hodnotiace komentáre musia byť oddelené od informácií spravodajského charakteru.

53. Podľa § 64 ods. 1 zákona o vysielaní a retransmisii, za porušenie povinnosti uloženej týmto zákonom alebo osobitnými predpismi rada ukladá tieto sankcie:

- a) upozornenie na porušenie zákona,
- b) odvysielanie oznamu o porušení zákona,
- c) pozastavenie vysielania alebo poskytovania programu alebo jeho časti,
- d) pokutu,
- e) odňatie licencie za závažné porušenie povinnosti.

54. Správny súd prvotne uvádza, že zákonom č. 264/2022 Z. z. o mediálnych službách a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o mediálnych službách) bol s účinnosťou od 01.08.2022 zrušený zákon o vysielaní a retransmisii a regulátorom v oblasti vysielania a retransmisie sa v zmysle § 236 tohto zákona stala Rada pre mediálne služby ako právny nástupca Rady pre vysielanie a retransmisii. Správny súd preto konal s Radou pre mediálne služby ako žalovaným v predmetnej právnej veci.

55. Pre rozhodnutie správneho súdu bol rozhodujúci stav v čase právoplatnosti napadnutého rozhodnutia (§ 135 ods. 1 SSP), preto správny súd na vec aplikoval zákon o vysielaní a retransmisii.

56. Predmetom správneho súdneho prieskumu v tomto konaní bolo rozhodnutie právneho predchodcu žalovanej, ktorým ten rozhodol tak, že žalobca v posudzovanom bloku porušil povinnosť vysielateľa zabezpečiť objektivnosť a nestrannosť spravodajských programov, za čo mu uložil sankciu, a to upozornenie na porušenie zákona. Úlohou správneho súdu v nadväznosti na žalobcom podanú žalobu bolo posúdiť, či právny predchodca žalovanej postupoval pri vydaní napadnutého rozhodnutia a v konaní, ktoré predchádzalo jeho vydaniu, v súlade s relevantnými právnymi predpismi a ustálenou súdnou praxou.

57. Fundamentálnou právnou otázkou v danej veci predovšetkým bolo, či posudzovaný blok bol spravodajským programom (ďalej len „prvá fundamentálna otázka“) a v prípade jej kladného zodpovedania na ňu nadväzujúca otázka, či žalobca spôsobom uvedeným vo výroku napadnutého rozhodnutia porušil povinnosť zabezpečiť objektivnosť a nestrannosť spravodajských programov, a či tak vybočil z rámca právnym poriadkom daných medzí slobody prejavu, resp. či právny predchodca žalovanej preukázal porušenie tejto povinnosti (ďalej len „druhá fundamentálna otázka“). Záporná odpoveď na ktorúkoľvek z týchto otázok pritom s prihliadnutím k žalobným bodom nevyhnutne musela viesť k zrušeniu napadnutého rozhodnutia a vráteniu veci žalovanej na ďalšie konanie. Inými slovami, napadnuté rozhodnutie mohlo pri správnom súdnom prieskume obstať len vtedy, ak posudzovaný blok bol spravodajským programom a zároveň žalobca v ňom porušil povinnosť vysielateľa zabezpečiť objektivnosť a nestrannosť spravodajských programov spôsobom uvedeným vo výroku napadnutého rozhodnutia. Pokiaľ totiž posudzovaný blok nebol spravodajským programom, žalobca jeho odvysielaním pochopiteľne ani nemohol porušiť povinnosť zabezpečiť objektivnosť a nestrannosť spravodajských programov. Pokiaľ posudzovaný blok síce bol spravodajským programom, avšak žalobca v ňom spôsobom uvedeným vo výroku napadnutého rozhodnutia neporušil povinnosť zabezpečiť objektivnosť a nestrannosť spravodajských programov alebo právny predchodca žalovanej nepreukázal porušenie tejto povinnosti a napriek tomu konštatoval jej porušenie, jeho rozhodnutie bolo nezákonné.

58. Pokiaľ ide o prvú fundamentálnu otázku, správny súd pripomína, že právny poriadok neposkytoval (a ani od 01.08.2022 neposkytuje) legálnu definíciu spravodajského programu. Možno však konštatovať, že spravodajský program je taký program, ktorého spravodajský charakter by mal byť zrejmý z časovej súvislosti informovania o aktuálnom dianí v spoločnosti a z obsahu, ktorý informuje o faktoch bez komentárov a analýz. Uvedené ostatne vyplýva aj z praxe zavedenej právnym predchodcom žalovanej, ktorý ohľadom identifikácie programových typov na účel udelenia licencie na vysielanie podľa zákona

o vysielaní a retransmisii prijal dňa 06.03.2001 dokument „Programové typy, programy vo verejnom záujme (právny rámec, definície, špecifikácia, metodika výpočtu)“ (ďalej len „dokument Programové typy“), ktorého znenie bolo upravené rozhodnutím právneho predchodcu žalovanej dňa 21.10.2008 a je aj v súčasnosti verejne dostupné na webovom sídle žalovanej. Materiál bol schválený právnym predchodcom žalovanej ako informačná pomôcka pre vysielateľov a žiadateľov o licenciu, ktorí sú povinní uviesť podiel jednotlivých programových typov v žiadosti o licenciu.

59. Predmetný dokument vymedzuje spravodajstvo ako „programy, ktoré obsahujú aktuálne správy (obrazové, čítané alebo kombinované) z domova a zo zahraničia, informácie o počasí, dopravnej situácii, športe a ktoré žánrovzo zodpovedajú charakteristike spravodajstva. Spravodajstvo stojí na informáciách a faktoch, sprostredkúva rozmanité a spoločensky podstatné informácie odrážajúce myšlienkovú pluralitu spoločnosti a slúžiace verejnosti k utváraní vlastných názorov. Preto má byť spravodajstvo objektívne, tj. presné, vyvážené, aktuálne, jasné, zrozumiteľné a nestranné, na rozdiel od publicistiky nemá obsahovať redaktorov či moderátorov názor, má iba tlmočiť fakty.“

60. V odbornej literatúre sa v súvislosti so spravodajskými programami uvádza, že sa k nim radia monotematické montáže spravodajsko-publicistického charakteru, ktoré sa zameriavajú buď na ekonomické udalosti, športové udalosti, kultúrne udalosti alebo na udalosti členené podľa iných znakov (prehľad zahraničnej tlače, prehľad regionálnych udalostí) (porovnaj Jenča, I.: Rozhlasové spravodajstvo. Ružomberok : VERBUM – vydavateľstvo Katolíckej univerzity v Ružomberku, 2018, s. 55).

61. Samotný pojem program bol v kontexte rozhlasovej programovej služby v zákone o vysielaní a retransmisii legálne definovaný ako zvukový komunikát, tvoriaci svojím obsahom, formou a funkciou uzavretý celok v rámci programovej služby vysielateľa [§ 3 písm. i) bod 1 zákona o vysielaní a retransmisii].

62. Pokiaľ ide o druhú fundamentálnu otázku, správny súd pripomína, že sloboda prejavu (ktorá zahŕňa slobodu zastávať názory a prijímať a rozširovať informácie alebo myšlienky) predstavuje konštitutívny znak demokratickej pluralitnej spoločnosti a jednu zo základných podmienok na jej chod a individuálnu realizáciu jednotlivca. Sloboda prejavu patrí do vlastnej sféry ľudskej slobody, ktorá je spätá predovšetkým s vnútornou oblasťou vedomia a zahŕňa atribúty tejto ľudskej slobody, ku ktorým patrí sloboda svedomia, sloboda myslenia a sloboda zastávať, šíriť a prijímať názory na všetky otázky spojené so životom spoločnosti. Sloboda prejavu je prakticky neoddeliteľná od slobody myslenia. Nijaká spoločnosť, v ktorej nie sú tieto slobody rešpektované, nie je slobodná, nech už má vláda tejto spoločnosti (štátu) akúkoľvek formu.

63. Sloboda prejavu prináleží aj médiám (napr. nález Ústavného súdu SR č. k. II. ÚS 307/2014-45 zo dňa 18.12.2014). Tá sa vzťahuje predovšetkým na sprostredkovávanie informácií, ako aj šírenie správ, myšlienok a názorov, ktoré sú nielen pozitívne či neutrálne, ale aj takých, ktoré nesú negatívnu konotáciu, urážajú, šokujú alebo znepokojujú štát, politické elity alebo časť obyvateľstva, čo je dané požiadavkami pluralizmu, znášanlivosti, otvorenosti a permanentného diškurzu, bez ktorých nemožno hovoriť o demokratickej slobodnej spoločnosti.

64. Slobodu prejavu, vrátane slobody prejavu médií, možno obmedziť zákonom, ak ide o opatrenia v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu práv a slobôd iných alebo na ochranu určitého kvalifikovaného verejného záujmu. Limitačná klauzula inkorporovaná v čl. 26 ods. 4 Ústavy SR explicitne uvádza dôvody takéhoto obmedzenia, pričom takéto obmedzenie musí byť stále v súlade s demokratickým charakterom spoločnosti („nevyhnutné v demokratickej spoločnosti“).

65. Zákonné obmedzenie slobody prejavu médií požiadavkou na objektívne a nestranné informovanie v rámci spravodajských programov a politicko-publicistických programov a s tým spojenou právomocou právneho predchodcu žalovanej ukladať sankcie za porušenie tohto ustanovenia je potrebné v pluralitnej demokratickej spoločnosti vykladať rigorózne v súvislosti s ochranou práv a slobôd iných, bezpečnosti štátu, verejného poriadku, ochranou verejného zdravia a mravnosti v zmysle čl. 26 ods. 4 Ústavy SR a čl. 10 ods. 2 Dohovoru. Otázku, či nesplnenie požiadavky uloženej v § 16 ods. 3 písm. b) zákona o vysielaní a retransmisii zo strany vysielateľa sa dostáva do kolízie s verejným záujmom v zmysle čl. 26 ods. 4

Ústavy SR a čl. 10 ods. 2 Dohovoru, je pritom potrebné skúmať vždy jednotlivo vzhľadom na konkrétnosti daného prípadu a charakter nedodržania požiadavky na objektívne a nestranné informovanie.

66. Účelom zákonného obmedzenia slobody prejavu médií požiadavkou na objektívne a nestranné informovanie v rámci spravodajských programov a politicko-publicistických programov v zmysle § 16 ods. 3 písm. b) zákona o vysielaní a retransmisii a s tým spojenou právomocou právneho predchodcu žalovanej ukladať sankcie za porušenie tejto požiadavky, je ochrana práv a slobôd iných, bezpečnosti štátu, verejného poriadku, ochrana verejného zdravia a mravnosti (čl. 26 ods. 4 Ústavy SR a obdobne čl. 10 ods. 2 Dohovoru) a v istom zmysle implicitne s tým spojené napĺňanie požiadavky čl. 31 Ústavy SR, a to v tom smere, že týmto zákonným obmedzením slobody prejavu v zmysle jeho textácie sa má predchádzať šíreniu a uvádzaniu jednostranných názorov, myšlienok a ideí na konkrétnu tému v rámci spravodajských programov a politicko-publicistických programov, ktoré pri ich jednostrannosti [t. j. nezabezpečení viacerých alebo opozičných názorov, myšlienok a ideí na konkrétnu tému, pričom termíny „objektívnosť“ a „nestrannosť“ sú vzájomne podmienené, t. j. čím viac rôznorodých názorov (kladných, záporných, opozičných, súhlasných a pod.) na danú tému médium odprezentuje, tým objektívnejší obraz o téme médium recipientom poskytne a zároveň nebude preferovaný niektorý názor na danú tému na úkor iných názorov] zároveň môžu, skúmajúc každý prípad jednotlivo, jeho konkrétnosti a s ohľadom na charakter šírenia a uvádzania jednostranných názorov, myšlienok a ideí, ako aj charakter samotných jednostranných názorov, myšlienok a ideí, znamenať ohrozenie práv a slobôd iných, bezpečnosti štátu, verejného poriadku, ohrozenie verejného zdravia a mravnosti. In concreto môže ísť napríklad o šírenie a uvádzanie jednostranných názorov, myšlienok alebo ideí úmyselne popierajúcich ľudské práva a slobody, popierajúce alebo schvaľujúce holokaust, zločiny politických režimov, podporujúcich náboženský extrémizmus a terorizmus, podporujúcich výlučne jednu politickú stranu, hnutie či skupinu s cieľom poškodiť na právach názorových a politických oponentov v rámci demokratického politického súboja v podmienkach reprezentatívnej demokracie, podporujúcich totalitné štátne zriadenie alebo propagandu politických režimov založených na fašistickej, komunistickej alebo obdobnej ideológii, podporujúcich národnú, rasovú alebo etnickú nenávisť (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 307/2014 zo dňa 18.12.2014).

67. Povinnosť vysielateľa zabezpečiť objektívnosť a nestrannosť spravodajských programov (a politicko-publicistických programov) predstavuje zákonom ustanovený zásah do jeho slobody prejavu garantovanej tak Dohovorom ako aj Ústavou SR. Z tohto dôvodu je nutné povinnosti spojené s objektivitou a nestrannosťou spravodajských programov chápať reštriktívne a čo najviac šetriť slobodu prejavu vysielateľa (a teda preferovať absenciu legitimacy zásahu) (porovnaj Škop, M., Waschková Císařová, L.: Objektivita a vyváženosť v rozhlasovom a televíznom vysílení: nepochopený mýtus rovnosti všetkých hlasů. Právnik, 2023, č. 5, s. 382).

68. Samotný pojem objektivity premietnutý do § 16 ods. 3 písm. b) zákona o vysielaní a retransmisii v sebe zahŕňa hneď niekoľko aspektov, z ktorých za rozhodné treba považovať správnosť (či presnosť), t. j. že správa zodpovedá skutočnosti, transparentnosť, t. j. že žurnalista uvádza svoje informačné zdroje, a vecnosť, t. j. že žurnalista do správy nevkladá svoje vlastné hodnotenie (napr. rozsudok českého Najvyššieho správneho súdu sp. zn. 3As/6/2010 zo dňa 26.05.2010), ako aj požiadavku, aby v zásade pravdivé informácie neboli prezentované v zavádzajúcom kontexte, účelovo vyberané a ani neboli založené na manipulácii s postojmi osôb, ktorých sa týkajú.

69. Posudzovanie objektivity a nestrannosti spravodajských programov musí byť vykonané individuálne, citlivo, s ohľadom na slobodu prejavu v mediálnom priestore a tiež s prihliadnutím k formátu spravodajského programu. Rozhodujúci je pritom len finálny produkt, teda odvysielaný program vo svojej konečnej podobe tak, ako si ho mohli vypočuť poslucháči (napr. rozsudok Správneho súdu v Bratislave sp. zn. BA-6S/152/2019 zo dňa 12.12.2023, ods. 34).

70. Z hľadiska uvedených východísk bolo potrebné posúdiť preskúmanú právnu vec majúť pritom na pamäti, že na základe záverov Ústavného súdu Slovenskej republiky prezentovaných v jeho náleze č. k. II. ÚS 307/2014-45 zo dňa 18.12.2014 došlo k vývoju v správnej súdnej praxi v rozhodovaní v oblasti uplatňovania požiadavky na objektívne a nestranné informovanie v rámci spravodajských programov a politicko-publicistických programov podľa § 16 ods. 3 písm. b) zákona o vysielaní a retransmisii, v závislosti od vývoja spoločnosti a rozvoja mediálneho trhu (napr. rozsudok Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Asan/25/2020 zo dňa 16.12.2021 a sp. zn. 8Asan/27/2020 zo dňa

28.04.2021, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Sžo/30/2016 zo dňa 29.01.2018), a že v zmysle aktuálnej správnej súdnej praxe aj rozhodnutie právneho predchodcu žalovanej o uložení sankcie v podobe upozornenia na porušenie zákona je spôsobilým predmetom správneho súdneho prieskumu (napr. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Asan/27/2020 zo dňa 28.04.2021, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Sžo/30/2016 zo dňa 29.01.2018).

71. Z posudzovaného bloku vyplýva, že jeho predmetom bolo mediálne pokrytie aktuálnych vnútropolitických udalostí v Maďarsku, a že v ňom redaktor prezentoval správy a vyjadrenia viacerých osobností publikované v maďarských médiách (internetový portál „Felvidek.ma“, týždenník „HVG“, týždenník „Magyar Narancs“, týždenník „Heti válsz“) a na internetových platformách. Redaktor (okrem iných) prezentoval vyjadrenia bývalého maďarského prezidenta C. D., spisovateľa a nositeľa Nobelovej ceny za literatúru E. A. C., profesora F. G. H. E. I., riaditeľa maďarského zastúpenia spoločnosti Decathlon J. F. a člena vládnej strany FIDESZ K. L.. V súvislosti s pertraktovanou témou, avšak bez uvedenia zdroja, redaktor uviedol, že maďarská opozícia zostavila zoznam politikov FIDESZ-u, ktorí môžu byť vďační J. D., a tiež zoznam toho, za čo mu môžu byť vďační (ďalej len „vyjadrenie o politikoch FIDESZ-u“). Redaktor ďalej, taktiež bez konkretizácie zdrojov, konštatoval, že „popritom na plné obrátky pracujú aj provládne médiá, ktoré zverejnili manipulatívne videá o protestoch a osočujúcimi kampaňami sa snažia zdiskreditovať tých, ktorí sa najviac ozývajú na protestoch, ktorých podľa svedectva videozáznamov po protestoch sledujú policajti v civile“ (ďalej len „vyjadrenie o provládnych médiách“).

72. V posudzovanom bloku zaznel (okrem iných) prejav A. B. z roku 2007 a bolo tiež citované vyjadrenie člena vládnej strany FIDESZ K. L. k aktuálnym protestom v Maďarsku. Vyjadrenie J. F. bolo uvedené zmienkou predsedu vlády A. B. v rádiu, že mnohých mierumilovných pravých kresťanov už taktiež svrbí ruka kvôli protestom.

73. Z napadnutého rozhodnutia správny súd zistil, že právny predchodca žalovanej popri stručnom zhrnutí priebehu správneho konania, v ktorom bolo toto rozhodnutie vydané, uviedol podklady pre vydanie tohto rozhodnutia ako aj prepis posudzovaného bloku a tiež právne posúdenie zisteného skutkového stavu, v rámci ktorého reagoval na námietky žalobcu. Právny predchodca žalovanej konštatoval, že v rámci posudzovaného bloku síce odzneli informácie, ktoré mali neutrálny charakter, avšak prevažovali informácie s kritickým kontextom vo vzťahu k postupom vlády A. B.. Z kontextu celého posudzovaného bloku vyplynulo, že vládna strana (A. B.) bola v súvislosti s vtedajšou situáciou v Maďarsku pasívna, nemala záujem vysvetľovať, resp. že reagovala neprimerane. Právny predchodca žalovanej pripustil, že od vysielateľa nebolo možné vyžadovať, aby v programoch odzneli za každých okolností aj pozitívne vyznievajúce argumenty, resp. reakcie dotknutých strán, zároveň ale uviedol, že ako nedostatočné bolo potrebné hodnotiť odvysielanie takých informácií, ktoré vyznievali v kontexte celých programov jednostranne a nevyvážené. Prehľad zahraničnej tlače síce obsahoval relevantné informácie, avšak žalobca tieto informácie prezentoval v rovine kriticky, negatívne vyznievajúcich skutočností na úkor ich informačnej, vecnej hodnoty. Vybrané vyjadrenia jednotlivých osobností uvádzané v rámci posudzovaného bloku boli síce rôznorodé, avšak recipientom problematiku za konkrétne obdobie neozrejmili dostatočne vyvážené. Informácie prezentované v rámci posudzovaného bloku boli spôsobilé svojou povahou ohroziť práva a slobody iných, v danom prípade právo verejnosti na objektívne a nestranné informovanie a možnosť utvorenia si vlastného názoru na pertraktovanú tému. Prezentovaním informácií v kontexte celého prehľadu tlače vyznievajúcich jednostranne, bez ich náležitého vyváženía, mohol žalobca znemožniť recipientovi vytvoriť si na problematiku týkajúcu sa vtedajšej situácie v Maďarsku objektívny názor. Žalobca ponechal priestor na prezentáciu viacerých kriticky vyznievajúcich vyjadrení vo vzťahu k vláde A. B. bez toho, aby tieto dostatočne v prehľade tlače vyvažoval. Prezentovanie spravodajsky nevyváženého obsahu spôsobilo, že odvysielaný blok prehľadu tlače nebol objektívny a nestranný. Vzhľadom na celkové vyznenie a význam poskytovaných informácií, ich obsah a formu bol zásah do slobody prejavu účastníka konania opodstatnený, keďže recipient nemal možnosť utvoriť si na základe týchto názorovo jednostranných argumentov o problematike prijatého zákona o vysokých školách v Maďarsku vlastný názor.

74. Správny súd (v už naznačených intenciách) v prvom rade skúmal, či posudzovaný blok bol spravodajským programom. Zistil pritom, že posudzovaný blok predstavoval zvukový komunikát, a že svojím obsahom, formou a funkciou tvoril uzavretý celok v rámci programovej služby žalobcu ako vysielateľa. Posudzovaný blok redaktor uviedol slovami „A teraz nasleduje prehľad tlače, vážení

poslucháči“, tematicky sa v ňom venoval mediálnemu pokrytiu aktuálnych vnútropolitických udalostí v Maďarsku a ukončil ho slovami „Po hudobnej zložke nasledujú správy o piatej.“ Posudzovaný blok teda nepochybne predstavoval samostatný program v zmysle § 3 písm. i) bod 1 zákona o vysielaní a retransmisii.

75. Správny súd vzhľadom na spravodajský charakter obsahu posudzovaného bloku dospel k záveru, že posudzovaný blok predstavoval spravodajský program. Predmetom posudzovaného bloku totiž bolo mediálne pokrytie aktuálnych vnútropolitických udalostí v Maďarsku. Inými slovami, obsahom posudzovaného bloku boli informácie (správy) o mediálnom pokrytí aktuálnych vnútropolitických udalostí v Maďarsku. Informačný útvar, akým je prehľad tlače, vrátane prehľadu zahraničnej tlače, sa medzi spravodajské programy ostatne zaraďuje aj v rámci odbornej literatúry (porovnaj Jenča, I.: Rozhlasové spravodajstvo. Ružomberok : VERBUM – vydavateľstvo Katolíckej univerzity v Ružomberku, 2018, s. 55).

76. Po zistení, že posudzovaný blok bol spravodajským programom, správny súd pristúpil k posúdeniu druhej fundamentálnej otázky majúcej na pamäti, že predmetom posudzovaného bloku bolo mediálne pokrytie aktuálnych vnútropolitických udalostí v Maďarsku, a že teda otázku objektivity a nestrannosti posudzovaného bloku bolo potrebné posudzovať vo vzťahu k takto vymedzenému predmetu tohto spravodajského programu. Inými slovami, bolo potrebné posúdiť to, či žalobca (súč limitovaný formátom posudzovaného bloku ako čítania prehľadu zahraničnej tlače) informoval o mediálnom pokrytí aktuálnych vnútropolitických udalostí v Maďarsku objektívne a nestranne.

77. Správny súd po oboznámení sa s odôvodnením napadnutého rozhodnutia dospel k záveru, že z neho nijako nevyplýva, že by odvysielaním posudzovaného bloku došlo k porušeniu záujmov národnej bezpečnosti, územnej celistvosti, verejnej bezpečnosti, nepokojom a zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky, ochrany povesti alebo práv iných, zabráneniu úniku dôverných informácií alebo zachovania autority a nestrannosti súdnej moci, v dôsledku čoho by bolo možné považovať zásah právneho predchodcu žalovanej, prostredníctvom vydaného rozhodnutia, za legitímny. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia zároveň nie je zrejmé, akým spôsobom boli posudzovaným blokom zasiahnuté práva a slobody iných, bezpečnosť štátu, verejný poriadok, verejné zdravie a mravnosť tak, aby bolo potrebné zasiahnuť do výkonu práva na slobodu prejavu, šírenia informácií a práva verejnosti na informácie.

78. Právny predchodca žalovanej síce uviedol, že posudzovaný blok bol spôsobilý svojou povahou ohroziť práva a slobody iných, v danom prípade právo verejnosti na objektívne a nestranné informovanie a možnosť utvorenia si vlastného názoru na pertraktovanú tému, avšak opomenul, že samotné kritické a prípadne aj negatívne vyznenie spravodajského programu, ktorého predmetom je mediálne pokrytie vecí verejného záujmu, pri rešpektovaní predovšetkým postulátu správnosti (či presnosti), ako aj postulátov transparentnosti a vecnosti, za predpokladu, že v ňom v zásade pravdivé informácie neboli prezentované v zavádzajúcom kontexte, účelovo vyberané a ani neboli založené na manipulácii s postojmi osôb, ktorých sa týkajú, a pri prezentovaní rôznorodých vyjadrení, nemožno považovať za zásah do práva verejnosti na objektívne a nestranné informácie a možnosti utvorenia si vlastného názoru na pertraktovanú tému, ktorý by odôvodňoval limitáciu slobody prejavu médií.

79. Samotný právny predchodca žalovanej pripustil, že v posudzovanom bloku išlo o informovanie verejnosti vo veci verejného záujmu (str. 20 napadnutého rozhodnutia), a že v ňom boli prezentované rôznorodé vyjadrenia (str. 17 napadnutého rozhodnutia), vrátane vyjadrenia člena vládnej strany FIDESZ K. L.. Žalobcovi pritom nevytýkal porušenie takých podstatných aspektov objektivity ako správnosť (či presnosť) a transparentnosť alebo prezentovanie nepravdivých informácií, ako ani prezentovanie v zásade pravdivých informácií v zavádzajúcom kontexte, či ich účelové vyberanie ako ani manipulovanie s postojmi osôb, ktorých sa týkajú, či prezentovanie neúplných informácií. Poznamenal síce, že pri vyjadrení o politikoch FIDESZ-u a pri vyjadrení o provládnych médiách nebol uvedený zdroj, avšak žalobcovi v tomto smere nevytkol porušenie povinnosti zabezpečiť transparentnosť prezentovaných informácií ako jedného z aspektov objektivity. Skutočnosť, že redaktor neuvedie zdroj prezentovanej informácie, ostatne automaticky ani nevedie k záveru o spáchaní správneho deliktu sankcionovaného podľa § 64 zákona o vysielaní a retransmisii. Bolo by totiž nadbytočné, aby redaktor uvádzal presné zdroje svojich informácií aj tam, kde ide o informácie pre bežného recipienta ľahko dohľadateľné (typicky jednoduchým zadaním do webového vyhľadávača). Prehnany dôraz na uvádzanie

zdrojov pre každú jednotlivú informáciu, aj takú, ktorú je ľahko dohľadať, by mohol recipientovi sťažiť zrozumiteľnosť spravodajského programu.

80. Porušeniu aspektu vecnosti v posudzovanom bloku mali nasvedčovať právnym predchodcom žalovanej ako vyjadrenie s negatívnou konotáciou, kritické voči vláde A. B. identifikované slová redaktora: „Súhlasím s každým slovom A. B., ktoré vtedy vyslovil. Škoda, že FIDESZ odvtedy zmenil smer a dnes má bližšie k Moskve ako k Bruselu.“ Toto vyjadrenie redaktora však správny súd nepovažoval za také, ktoré by odôvodňovalo v okolnostiach preskúmvanej právnej veci zásah do slobody prejavu žalobcu ako vysielateľa konštatovaním porušenia povinnosti zabezpečiť objektivnosť a nestrannosť spravodajských programov a uložením sankcie v podobe upozornenia na porušenie zákona.

81. Správny súd prvotne pripomína, že nikdy nemožno posudzovať iba jednotlivý (z kontextu vytrhnutý) výrok alebo vetu. Správny súd ďalej zdôrazňuje, že v posudzovanom bloku bolo uvádzané vyjadrenie A. B. z roku 2007, že Maďari otvorili dvere západu a Rusom ich zatvorili, ako aj aktuálne vyjadrenie J. M., podľa ktorého B. politika privádzala krajinu do závislosti od Ruska, lebo Paks 2 mal byť stavaný z ruského úveru a s ruskou technológiou, mal fungovať so štiepnym materiálom z Ruska a o vyhoretý urán sa malo starať taktiež Rusko. V posudzovanom bloku bolo tiež uvedené vyjadrenie J. M. o narastajúcom ruskom priateľstve. Vyššie uvedené vyjadrenie redaktora teda v zásade reflektuje vyjadrenie A. B. z roku 2007 (pozitívny vzťah k západu) a aktuálne vyjadrenie J. M. (prejav narastajúceho ruského priateľstva).

82. Ako informácie prezentované v posudzovanom bloku vyznievajúce negatívne, resp. majúce negatívny význam, právny predchodca žalovanej identifikoval aj vyjadrenie o politikoch FIDESZ-u a vyjadrenie o provládných médiách. Žalobcovi však v nadväznosti na konštatovanie negatívneho vyznenia, resp. negatívneho významu týchto vyjadrení nevytýkal porušenie takých podstatných aspektov objektivity ako správnosť (či presnosť), transparentnosť a vecnosť, ani to, že by išlo o nepravdivé informácie, či o pravdivé informácie prezentované v zavádzajúcom kontexte, účelovo vybrané alebo založené na manipulácii s postojmi osôb, ktorých sa týkajú. Ak napriek tomu právny predchodca žalovanej aj s poukazom na vyjadrenie o politikoch FIDESZ-u a vyjadrenie o provládných médiách dospel k záveru, že žalobca porušil povinnosť zabezpečiť objektivnosť a nestrannosť spravodajských programov odvysielaním posudzovaného bloku, jeho rozhodnutie vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci.

83. Ku konštatovaniu (uvádzanému v rámci vyjadrenia o politikoch FIDESZ-u), že menovaním konkrétnych osôb a skutočností redaktorom už tieto informácie nemali len všeobecnú faktickú hodnotu, ale vyznievali zjavne negatívne (s. 16 napadnutého rozhodnutia), správny súd dodáva, že z napadnutého rozhodnutia nie je zrejmé, ktorí z menovaných politikov FIDESZ-u boli členmi vlády v čase, ku ktorému sa vzťahuje posudzovaný blok, a či teda toto vyjadrenie (s prihliadnutím k oddeleniu moci výkonnej od moci zákonodarnej) možno vnímať ako vyjadrenie kritické vo vzťahu k postupom vtedajšej vlády A. B.. Vychádzajúc z obsahu posudzovaného bloku možno usudzovať „len“ pri K. N., že bol, resp. mal byť štátnym tajomníkom ministerstva zahraničných vecí, a teda zrejme nie priamo členom vlády A. B.. Z napadnutého rozhodnutia napokon nebolo zrejmé ani to, ako uvedenie konkrétnych osôb a skutočností narušilo objektivitu a nestrannosť posudzovaného bloku, keď právny predchodca žalovanej nijako nespochybnil správnosť (či presnosť) týchto informácií a ani iné aspekty objektivity, či nestrannosti. Právny predchodca žalovanej sa obmedzil iba na konštatovanie negatívneho vyznenia týchto informácií, čo však pre záver o porušení požiadavky zabezpečiť objektivitu a nestrannosť spravodajských programov nepostačuje.

84. K vyhodnoteniu vyjadrenia o provládných médiách zo strany právneho predchodcu žalovanej, a to osobitne k poznámke, že z hľadiska vyznenia informácií bolo dôvodné uvažovať o provládných médiách ako o napojených na súčasnú vládu (s. 17 napadnutého rozhodnutia), správny súd považuje za potrebné uviesť, že označenie určitých médií za názorovo a postojmi blízke vláde (t. j. za provládne médiá) neznamena aj konštatovanie ich napojenia na vládu. Právny predchodca žalovanej ostatne ani bližšie nevysvetlil, na základe čoho by bolo možné o týchto médiách uvažovať ako o napojených na vládu. Nie je tiež zrejmé, prečo by informácia o mediálnom pokrytí určitých udalostí v médiách názorovo a postojmi blízkych vláde (t. j. provládných médiách) mala vyznievať kriticky vo vzťahu k vláde, v preskúmvanej právnej veci konkrétne vo vzťahu k vláde A. B..

85. Právnomu predchodcovi žalovanej bolo pri právnom posúdení zisteného skutkového stavu napokon potrebné vytknúť aj opomenutie skutočnosti, že (slovami Ústavného súdu Slovenskej republiky z nálezu sp. zn. II. ÚS 307/2014 zo dňa 18.12.2014) recipienti informácií nie sú „šedá masa“, a že rozhodovanie a utváranie názorov ľudí nie je závislé od jednej spravodajskej relácie a v nej odprezentovaných názorov alebo jednej krátkej správy či jednej politicko-publicistickej diskusie. V dobe plurality zdrojov informácií je v zásade každá téma týkajúca sa verejného (politického) života predmetom diskusie na viacerých verejných fórach a v publicistických príspevkoch či rozmanitých spravodajských programoch viacerých médií. Z posudzovaného bloku je zrejmé, že jeho predmetom bolo mediálne pokrytie aktuálnych vnútropolitických udalostí v Maďarsku. Z povahy posudzovaného bloku (ako čítania prehľadu zahraničnej tlače) vyplýva, že v ňom boli prezentované informácie z iných zdrojov, obsahom ktorých bol opis udalostí, resp. reakcia na udalosti v Maďarsku v súvislosti s problematikou CEU a NGO v Maďarsku ako aj v súvislosti s postojom maďarskej vlády k Rusku, ktorý sa postupne menil. Predmetné sprostredkované informácie boli (vzhľadom na povahu posudzovaného bloku ako čítania prehľadu zahraničnej tlače) už skôr prezentované v iných médiách, resp. na iných platformách a recipienti mali možnosť sa s nimi oboznámiť.

86. Pokiaľ teda právny predchodca žalovanej konštatoval porušenie povinnosti žalobcu ako vysielateľa zabezpečiť objektivitu a nestrannosť spravodajských programov odvysielaním posudzovaného bloku a uložil mu za to sankciu bez toho, aby riadne skúmal a následne aj odôvodnil, či odvysielaním posudzovaného bloku boli zasiahnuté práva a slobody iných, bezpečnosť štátu, verejný poriadok, verejné zdravie alebo mravnosť tak, aby bolo potrebné zasiahnuť do výkonu práva žalobcu na slobodu prejavu, šírenie informácií a práva verejnosti na informácie, správnomu súdu nezostalo iné, ako konštatovať, že napadnuté rozhodnutie vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci. Na tomto závere nemohli nič zmeniť ani námietky právneho predchodcu žalovanej.

87. S námietkou právneho predchodcu žalovanej, že existencia objektívnej reality za daných okolností a v danom prípade nebola relevantná, sa správny súd z už uvedených dôvodov nemohol stotožniť. Správny súd zdôrazňuje, že správnosť (či presnosť) je jedným z podstatných aspektov objektivity, a že objektivitou spravodajských programov sa rozumieju pravdivé, resp. z pravdivých a úplných podkladov vychádzajúce informácie (napr. Chaloupková, H., Holý, P.: Zákon o provozování rozhlasového a televizního vysílání a předpisy související. Komentář. Praha : C. H. Beck, 2004, s. 109, rozsudok českého Nejvyššího správního soudu sp. zn. 10As/100/2020 zo dňa 30.09.2020). Pravdivosť ako jeden z aspektov (komponentov) objektivity je ostatne zdôrazňovaná aj v odbornej literatúre, v ktorej sa uvádza, že objektivita je požiadavka, ktorá hodnotí vzťah výpovede a reality (napr. Pouperová, O.: Regulace médií. Praha : Leges, 2010, s. 192), resp. že jednou zo základných zložiek objektivity je faktickosť, pričom faktickosť sa skladá aj z kritéria pravdivosti (porovnaj Trampota, T.: Zpravodajství. Praha : Portál, s. r. o., 2006, s. 145).

88. Napokon aj už zmienený dokument Programové typy ako jeden z atribútov objektivnosti uvádza presnosť, ktorú podľa správneho súdu nemožno vnímať inak, ako požiadavku na súlad prezentovanej informácie s realitou. Správnomu súdu preto nezostalo iné, ako konštatovať, že otázku, či vysielateľ porušil povinnosť zabezpečiť objektivitu spravodajských programov, nebolo možné komplexne posúdiť, pokiaľ právny predchodca žalovanej celkom ignoroval to, či informácie prezentované v určitom konkrétnom spravodajskom programe boli pravdivé. Správny súd si pritom uvedomuje, že od právneho predchodcu žalovanej nebolo možné spravodlivo požadovať, aby v rámci posudzovania objektivnosti konkrétneho spravodajského programu overoval každú jednu informáciu, ktorá odznela v tomto programe. Bolo ale možné požadovať, aby právny predchodca žalovanej pri posudzovaní objektivnosti konkrétneho spravodajského programu vzal do úvahy otázku pravdivosti prezentovaných informácií tam, kde išlo o informácie všeobecne známe alebo ľahko dohľadateľné. Ľahkú dohľadateľnosť pritom možno predpokladať pri takom informačnom útvere, akým je prehľad tlače, resp. prehľad zahraničnej tlače. Právny predchodca žalovanej teda pochybil, ak sa tým, či boli informácie prezentované v posudzovanom bloku pravdivé, vôbec nezaoberal.

89. Záveru, že otázku, či vysielateľ porušil povinnosť zabezpečiť objektivitu spravodajských programov, je možné komplexne posúdiť iba v kontexte konfrontovania informácií a vyjadrení prezentovaných v konkrétnom spravodajskom programe s objektívnou realitou, nasvedčujú v konečnom dôsledku aj slová samotného právneho predchodcu žalovanej, keď ten konštatoval, že len ťažko sa možno stotožniť s názorom, že neúplné a skreslené informácie zabezpečia všeobecné a úplné

informovanie verejnosti o prezentovanej problematike (s. 8 vyjadrenia právneho predchodcu žalovanej). Je totiž zrejmé, že otázku úplnosti a otázku toho, či prezentované informácie nie sú skreslené, možno posúdiť len v ich konfrontácii s objektívnou realitou.

90. V nadväznosti na vyjadrenie právneho predchodcu žalovanej v súvislosti s problematikou objektívnej reality, že ani samotný žalobca nemohol s istotou vylúčiť, že v danom čase neinformovali iné printové médiá, prípadne konkrétne osoby prostredníctvom svojich profilov na sociálnych sieťach verejnosť aj iným spôsobom, správny súd pripomína, že vo veciach správneho trestania je na orgáne príslušnom na prejednanie správneho deliktu, aby preukázal jeho spáchanie. To v kontexte preskúmvanej právnej veci znamená, že bolo na právnom predchodcovi žalovanej, aby preukázal, že žalobca odvysielaním posudzovaného bloku porušil povinnosť zabezpečiť objektívnosť a nestrannosť spravodajských programov spôsobom uvedeným vo výroku napadnutého rozhodnutia, a nie na žalobcovi, aby preukázal, že túto povinnosť neporušil.

91. Námietka právneho predchodcu žalovanej, že v súlade s európskym legislatívnym nastavením nebolo možné akceptovať názor Ústavného súdu Slovenskej republiky prezentovaný v náleze č. k. II. ÚS/307/2014-45 zo dňa 18.12.2014, nebola dôvodná, keďže právny názor prezentovaný v tomto náleze Ústavného súdu Slovenskej republiky stále považuje Najvyšší správny súd Slovenskej republiky, resp. považoval Najvyšší súd Slovenskej republiky za relevantný (napr. rozsudok Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Asan/25/2020 zo dňa 16.12.2021 a rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Asan/27/2020 zo dňa 28.04.2021). Správny súd zároveň poukazuje na to, že česká súdna prax (napr. rozsudok Mestského súdu v Prahe sp. zn. 10A/123/2019 zo dňa 17.10.2019 a súvisiaci rozsudok českého Najvyššieho správneho súdu sp. zn. 5As/368/2019 zo dňa 31.03.2022) tiež považuje za stále relevantný právny názor Ústavného súdu Českej republiky prezentovaný v náleze sp. zn. IV. ÚS 23/05 zo dňa 17.07.2007, podľa ktorého až vtedy, keď sa slobodný prejav dostane do konfliktu s inými právnymi statkami chránenými ústavným poriadkom alebo zákonmi vydanými za účelom, pre ktorý možno slobodný prejav obmedziť v zmysle čl. 17 ods. 4 Listiny základných práv a slobôd (t. j. v prípadoch, kedy ide o práva a slobody iných, bezpečnosť štátu, verejnú bezpečnosť, ochranu verejného zdravia a mravnosti), nastávajú podmienky pre to, aby bol skúmaný sledovaný účel konkrétneho programu, spôsob a druh spracovania témy, ako aj programom dosiahnutý či predpokladaný účinok, t. j. právny názor, ktorý smeruje k rovnakému záveru, aký bol prezentovaný v náleze Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. II. ÚS/307/2014-45 zo dňa 18.12.2014.

92. Samotná skutočnosť, že v súvislosti s § 16 ods. 3 písm. b) zákona o vysielaní a retransmisii Ústavný súd Slovenskej republiky neinicioval konanie o súlade právnych predpisov a nekonštatoval jeho protiústavnosť, nijako nevyvlúčila povinnosť interpretovať právnu úpravu ustanovenú v tejto právnej norme v spojitosti s ústavnoprávnymi východiskami limitácie slobody prejavu médií. Správny súd zároveň pripomína, že jazykový výklad predstavuje len prvotné priblíženie sa k aplikovanej právnej norme a je len východiskom pre objasnenie a ujasnenie si jej zmyslu a účelu, k čomu slúžia aj ďalšie postupy ako napríklad logický a systematický výklad, či výklad e ratione legis. Zmysel právnej normy pritom nie je možné určiť izolovane, bez poznania vnútorných súvislostí právneho systému. Preto je potrebné obsah a zmysel právnej normy objasňovať tak, že sa posudzuje v kontexte s inými normami právneho predpisu, v ktorom je obsiahnutá, prípadne v rámci odvetvia, ku ktorému patrí, či celého právneho systému (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3SŽ 36/2006 zo dňa 15.2.2007). Jednotlivé metódy zisťovania obsahu a zmyslu právnej normy by sa mali navzájom dopĺňať a viesť k zrozumiteľnému a racionálne zdôvodnenému vysvetleniu textu právneho predpisu.

93. Otázku, či nesplnenie požiadavky uloženej v § 16 ods. 3 písm. b) zákona o vysielaní a retransmisii sa dostalo do kolízie s verejným záujmom v zmysle čl. 26 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 10 ods. 2 Dohovoru, je skutočne potrebné skúmať vždy jednotlivo vzhľadom na konkrétne okolnosti daného prípadu a charakter nedodržania požiadavky na objektívne a nestranné informácie, ako to konštatoval Ústavný súd Slovenskej republiky a ako na to správne poukázal právny predchodca žalovanej. Povinnosť posúdiť každú preskúmvanú právnu vec individuálne však nijako nevyučovala povinnosť právneho predchodcu žalovanej (a následne v rámci správneho súdneho prieskumu povinnosť správneho súdu) rešpektovať ústavnoprávne východiská limitácie slobody prejavu médií.

94. Na závere o nezákonnosti napadnutého rozhodnutia nemohla nič zmeniť ani obrana právneho predchodcu žalovanej založená na argumente, že pri posudzovaní opodstatnenosti zásahu do slobody

prejavu bolo potrebné prihliadnúť aj na uloženú sankciu v tom zmysle, či sankcia nebola vzhľadom na sledovaný cieľ neprimerane prísna. Charakter uloženej sankcie totiž nemohol zohrať žiadnu úlohu pri posúdení otázky, či vôbec došlo k spáchaniu určitého konkrétneho správneho deliktu, keďže uloženie sankcie je až následkom spáchania správneho deliktu.

95. Námieta žalobcu, že právny predchodca žalovanej vydaním napadnutého rozhodnutia prekročil svoju právomoc, dôvodná nebola. Z § 64 zákona o vysielaní a retransmisii vyplýva, že v predmetnej veci bol právny predchodca žalovanej tým orgánom, ktorý bol ex lege oprávnený posudzovať porušenie povinnosti uloženej zákonom o vysielaní a retransmisii a v prípade zisteného porušenia uložiť sankciu. Je tak zrejmé, že právny predchodca žalovanej pri vydaní napadnutého rozhodnutia neprekročil svoju právomoc. Skutočnosť, že v tejto konkrétnej preskúmvanej právnej veci právny predchodca žalovanej založil svoje rozhodnutie na nesprávnom právnom posúdení veci, a preto bolo potrebné napadnuté rozhodnutie zrušiť, neznamená, že právny predchodca žalovanej vôbec nikdy nemohol uložiť sankciu za porušenie povinnosti vysielateľa ustanovenej v § 16 ods. 3 písm. b) zákona o vysielaní a retransmisii.

96. Hypotetickou otázkou žalobcu, čo v prípade, ak niektorá dotknutá strana reaguje výlučne nerelevantnou reakciou napĺňajúcou všetky znaky tzv. dezinformácií, sa správny súd bližšie nezaoberal, keďže v skutkových a právnych okolnostiach preskúmvanej právnej veci jej zodpovedanie nemalo žiadnu relevanciu.

97. S odkazom na vyššie uvedené dôvody, po preskúmaní napadnutého rozhodnutia, správny súd dospel k záveru, že žaloba je dôvodná, pretože napadnuté rozhodnutie vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia otázky porušenia povinnosti žalobcu zabezpečiť objektivnosť a nestrannosť spravodajských programov odvysielaním posudzovaného bloku, a preto postupom podľa § 191 ods. 1 písm. c) SSP napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil žalovanej na ďalšie konanie.

98. V ďalšom konaní bude žalovaná viazaná právnym názorom vysloveným v tomto rozsudku a s poukazom na jeho odôvodnenie bude jej úlohou opätovne posúdiť, či odvysielaním posudzovaného bloku žalobca porušil povinnosť zabezpečiť objektivnosť a nestrannosť spravodajských programov.

99. O trovách konania súd rozhodol podľa § 167 ods.1 SSP, podľa ktorého úspešnému žalobcovi priznal voči žalovanej právo na úplnú náhradu dôvodne vynaložených trov konania, o ktorej výške rozhodne správny súd po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením podľa § 175 ods. 2 SSP.

100. Toto rozhodnutie senát Správneho súdu v Bratislave prijal pomerom hlasov 3:0 (§ 139 ods. 4 SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať kasačnú sťažnosť v lehote 30 dní od jeho doručenia na Správny súd v Bratislave (§ 443 ods. 1 v spojení s § 493e SSP a § 145 ods. 2 písm. c/ SSP). Zmeškanie lehoty na podanie kasačnej sťažnosti nemožno odpustiť (§ 443 ods. 5 SSP).

V kasačnej sťažnosti sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 57 SSP) uviesť označenie napadnutého rozhodnutia, údaj, kedy bolo napadnuté rozhodnutie doručené sťažovateľovi, opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 SSP sa podáva (sťažnostné body) a návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh). Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti.

Kasačnú sťažnosť možno odôvodniť len tým, že správny súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že

- a) na rozhodnutie vo veci nebola daná právomoc súdu v správnom súdnictve,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník konania, nemal procesnú subjektivitu,
- c) účastník konania nemal spôsobilosť samostatne konať pred správnym súdom v plnom rozsahu a nekonal za neho zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už skôr právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už skôr začalo konanie,
- e) vo veci rozhodol vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený správny súd,

- f) nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- g) rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci,
- h) sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu,
- i) nerešpektoval záväzný právny názor, vyslovený v zrušujúcom rozhodnutí o kasačnej sťažnosti alebo
- j) podanie bolo nezákonne odmietnuté (§ 440 ods. 1 SSP).

Dôvod kasačnej sťažnosti uvedený v odseku 1 písm. g) až i) sa vymedzí tak, že sťažovateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Dôvod kasačnej sťažnosti nemožno vymedziť tak, že sťažovateľ poukáže na svoje podania pred správnym súdom (§ 440 ods. 2 SSP).

V konaní o kasačnej sťažnosti musí byť sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ v zmysle § 449 ods. 1 SSP zastúpený advokátom. Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa alebo opomenutého sťažovateľa musia byť spísané advokátom. Povinné zastúpenie advokátom v kasačnom konaní sa nevyžaduje, ak a) má sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ, jeho zamestnanec alebo člen, ktorý za neho na kasačnom súde koná alebo ho zastupuje, vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa; b) ide o konania o správnej žalobe podľa § 6 ods. 2 písm. c) a d); c) je žalovaným Centrum právnej pomoci.